

Arrest

nr. 134 282 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type c. Dit visum wordt de verzoekende partij toegekend.

1.2. Op 21 december 2012 komt de verzoekende partij België binnen.

1.3. Op 18 maart 2013 biedt de verzoekende partij zich aan bij de gemeente waar zij in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 20 maart 2013.

1.4. Dezelfde dag dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de aankomstverklaring.

1.5. Op 26 april 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat de aankomstverklaring wordt verlengd tot 18 juni 2013.

1.6. Op 17 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 18 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. Op 2 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat de vader en moeder van betrokkene hier legaal in België verblijft, de Belgische nationaliteit hebben verworven, vormt geen een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beweren dat zij de zorg op zich heeft genomen haar ouders, die een zwakke medische toestand zouden verkeren. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De heer A.A. (...) en mevrouw M.E.Y. (...) kunnen een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden of beroep doen op de neef van betrokkene de heer D.E.H. (...), dit in afwachting tot dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

De overige aangehaalde elementen (hier wenst te integreren, ze verpleegkundige is en ze makkelijk zou kunnen worden tewerkgesteld daar verpleegkundige een knelpuntberoep is) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij zich voor haar regularisatieaanvraag beriep op de bijzondere band die zij heeft met België, en dit meer bepaald omdat haar ouders er wonen en zij hen, gelet op hun zeer zwakke medische toestand, de nodige zorgen toedient, hetgeen de verzoekende partij eveneens als een buitengewone omstandigheid aanhaalde om de regularisatieaanvraag vanuit België in te dienen. Zij wijst de op de motivering van de bestreden beslissing *“Betrokkene beweren dat zij de zorg op zich heeft genomen haar ouders, die een zwakke medische toestand zouden verkeren. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De heer A.A. (...) en mevrouw M.E.Y. (...) kunnen een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden of beroep doen op de neef van betrokkene de heer D.E.H. (...), dit in afwachting tot dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.”* en poneert dat zij hieromtrent in de aanvraag het volgende had gesteld *“Rationaal gezien zou deze medische zorg ook kunnen waargenomen worden door een (Belgische) verpleegster, doch er is natuurlijk meer dan alleen het puur medische aspect. Het is immers voor dhr. A. (...) en mevr. E.Y. (...) een hele grote morele steun om dagelijks door hun eigen dochter verzorgd te worden (het is overigens ook eigen aan de Marokkaanse cultuur dat zorgbehoevende ouders steeds door hun eigen kinderen worden verzorgd); omgekeerd is het voor verzoekster zelf ook heel belangrijk om alle tijd die zij nog kan doorbrengen met haar ouders die ook effectief zo intensief mogelijk door te brengen. Verzoeksters broers wonen dan ook in België toch hebben zij niet dezelfde beschikbaarheid noch kennis van zaken als verzoekster om hun ouders op adequate wijze te kunnen verzorgen.”* Zij vervolgt dat de verwerende partij zich over het (door haar in haar aanvraag aangevoerde) morele aspect op geen enkele manier heeft uitgesproken en de situatie van haar en haar familie enkel puur rationeel heeft bekeken. Zij meent dat de verwerende partij ook volledig voorbijgaat aan de feitelijke situatie waar zij stelt dat een aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, daar een dergelijke aanvraag al gauw minstens een halfjaar duurt (er staat ook geen enkele afdwingbare maximumtermijn op) en gelet op de zeer zwakke gezondheidstoestand van haar vader waarbij elke maand zijn laatste kan zijn, zodat het niet ondenkbeeldig is dat hij zou sterven tijdens de lopende aanvraag, dat zij in dat geval onbetwistbaar een moeilijk te herstellen of ernstig nadeel zou ondervinden.

3.2. Uit het betoog dat de verwerende partij zich over het (door haar in haar aanvraag aangevoerde) morele aspect op geen enkele manier heeft uitgesproken en de situatie van haar en haar familie enkel puur rationeel heeft bekeken alsook dat de verwerende partij volledig voorbijgaat aan de feitelijke situatie waarbij een dergelijke aanvraag al gauw minstens een halfjaar duurt waardoor het niet ondenkbeeldig is dat haar vader zou sterven tijdens de lopende aanvraag, blijkt dat de verzoekende partij, waar zij een schending aanvoert van het motiveringsbeginsel, zich in wezen beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

Het behoort bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden

wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de (materiële) motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die in de bestreden beslissing wordt toegepast.

De bestreden beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

In haar aanvraag van 18 april 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, heeft de verzoekende partij het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden:

“II.2. Buitengewone omstandigheden

Verzoekster beroept zich voor haar regularisatieaanvraag op de bijzondere band die zij heeft met België door het feit dat haar ouders hier wonen en zij, gelet op hun zeer zwakke medische toestand, hen de nodige zorgen toedient.

Dit gegeven maakt eveneens een buitengewone omstandigheid uit die het voor verzoekster uiterst moeilijk maakt om voor de aanvang terug te keren naar Marokko en aldus rechtvaardigt dat zij de aanvraag indient vanuit België.

Voor een nadere toelichting van verzoeksters band met België kan verwezen worden naar III. Gegrondheid” .

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat de vader en moeder van betrokkene hier legaal in België verblijft, de Belgische nationaliteit hebben verworven, vormt geen een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beweren dat zij de zorg op zich heeft genomen haar ouders, die een zwakke medische toestand zouden verkeren. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De heer A.A. (...) en mevrouw M.E.Y. (...) kunnen een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden of beroep doen op de neef van betrokkene de heer D.E.H. (...), dit in afwachting tot dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.”

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering niet afdoende of kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich niet heeft uitgesproken over het morele aspect en haar situatie en die van haar familie puur rationeel heeft bekeken terwijl zij hierover een uiteenzetting had gegeven in haar aanvraag, wijst de Raad er op dat de voornoemde door de verzoekende partij geciteerde uiteenzetting aangehaald wordt in het onderdeel ‘gegrondheid’ van de aanvraag en niet als buitengewone omstandigheid. Ook uit de bewoording van de door de verzoekende partij geciteerde uiteenzetting uit het onderdeel ‘gegrondheid’ van de aanvraag, blijkt niet dat deze elementen aangehaald worden als buitengewone omstandigheden, daar uit de uiteenzetting met betrekking tot deze elementen (morele elementen) geenszins blijkt waarin het ingeroepen beletsel, met name de onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen, precies bestaat. De Raad herhaalt dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Gezien de verzoekende partij nagelaten heeft het ‘morele aspect’ van haar situatie en dat van haar familie op te werpen als buitengewone omstandigheid, kan de verzoekende partij de verwerende partij niet ten kwade duiden hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Waar de verzoekende partij van mening is dat de verwerende partij voorbijgaat aan de feitelijke situatie waar laatstgenoemde stelt dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel vormt, nu een dergelijke aanvraag al gauw minstens een halfjaar duurt en de gezondheidstoestand van haar vader zeer zwak is en elke maand zijn laatste kan zijn, zodat het niet ondenkbeeldig is dat hij zou sterven tijdens de lopende

aanvraag, waardoor zij wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel zou ondervinden, wijst de Raad er opnieuw op dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid voorbij te gaan in de bestreden beslissing aan de voornoemde feitelijke situatie, nu uit de aanvraag van de verzoekende partij niet blijkt dat zij de gezondheidstoestand van haar vader als zijnde terminaal aanvoerde als buitengewone omstandigheid. Eveneens blijkt ook uit de overige overwegingen van de aanvraag niet dat de gezondheidstoestand van de vader van de verzoekende partij terminaal is zodat het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om een aanvraag in haar land van herkomst in te dienen. Deze beschouwingen, die voor het eerst naar voren worden gebracht in het verzoekschrift tot nietigverklaring, vermogen niet aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende of kennelijk onredelijk zou zijn.

Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met haar kritiek dat de tijdelijke scheiding al gauw een halfjaar duurt, niet aantoont dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de scheiding slechts tijdelijk hoeft te zijn. Bovendien weerlegt de kritiek dat een tijdelijke scheiding al gauw een halfjaar duurt, de vaststellingen dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die verhinderen dat zij de aanvraag kan indienen bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland, niet.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, zodat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER